

03

Lezen in het zwarte magieboek

Miezamplie zucht als ze het dikke boek openslaat.

‘Wat een vervelende klus.’

Ze wordt er duizelig van. Er staan duizenden woorden en toverwoorden in.

aal: iemand een aal in de mond toveren: bousjee

omkeerwoord: sjeebous

aalbes: iemand ermee vergifigen: possoo

omkeerwoord: oopos

aardappel: de vrucht laten rotten (met vreselijke stank): kottrok

omkeerwoord: rokot

Miezamplie schudt het hoofd. Wat een onzin allemaal.

Waar vindt ze die verdomde teek?

Ze bladert een eind verder in het boek. Zo komt ze bij de woorden die beginnen met een o.

oceaan: laten leeglopen: ooparu

omkeerwoord: paruo

Vreselijk, zo gaan toch alle vissen dood, denkt Miezamplie.

Ze begrijpt ineens hoe gevaarlijk het boek is. Stel dat een stout iemand het in handen zou krijgen!

onzichtbaar maken: iets of iemand of jezelf laten

verdwijnen: viesiebleir

omkeerwoord: bleirviesie.

Wie is zo dom om zichzelf weg te toveren? denkt de heks. Eindelijk vindt ze wat ze zoekt: teek.

teek: te klein om met het blote oog te zien. Wat je niet ziet, kan niet betoverd worden.

Bij nood, gebruik een trol. Teken kruipen met honderden tussen hun vieze haren. Zo worden trollen tekenverdelgers. Ze vinden het zalig als een teek zich vastzet op hun vel, ze laten die aandikken en vreten het bloedlijf met kop en al op.

Miezamplie slaat het boek dicht. Ze sakkert: ‘Heksepietse! Je kunt honderd miljoen dingen toveren en betoveren, maar uitgerekend een teek, amper een stip groot, daar kun je niks tegen beginnen.’

‘Ik wil naar buiten.’ Miezamplie springt op. ‘Ik wil in de bladeren spelen, ik wil erin rollen en dansen, het is herfst, de zon schijnt.’ Dan valt ze mistroostig terug neer. ‘Stomme Deeprie met haar vreselijke weetjes. Ik wou dat ik er nooit iets over had gehoord. Nu ben ik bang.’

Alois ... denkt de heks ineens. Ik moet hem waarschuwen, straks kruipt zo’n beest in zijn vel!

Ze grijpt haar bezem en vliegt het huis uit.

Na een tijdje ziet ze twee gesluierte vrouwen over straat lopen.

Die teken zijn vast een groot probleem. De vrouwen wapenen zich er ook al tegen, denkt de heks. Even later vliegt ze boven de tuin van Alois.

Agnes, zijn kleine zus, kruipt rond in de tuin tussen de bladeren.

Het kleintje mag haar niet zien, dus vliegt Miezamplie regelrecht het rommelhok van Alois binnen en springt van haar bezem.

‘Je moet je zus uit de tuin halen,’ stottert ze.

‘Dag Miezamplie, ik ben blij je te zien,’ lacht Alois.
‘Hoorde je me niet? Je moet Agnes naar binnen brengen.’
‘De zon schijnt en in de tuin kan haar toch niets overkomen,’ zegt Alois verwonderd.

‘Dat denk je maar. Straks zit ze vol teken en bloedbobbels,’ zegt Miezamplie.
‘Zo’n vaart zal het niet lopen.’
‘Tekenen kun je niet zien lopen, ze zijn veel te klein. Pas als je ze in je vel hebt zitten, worden ze dikke bloedbobbels,’ legt Miezamplie uit.
‘We kunnen toch niet altijd binnenblijven voor een teekje?’ zegt Alois.
‘Iedereen weet dat het gevaarlijk is. Ik zag zopas twee vrouwen bedekt met sluiers, zodat de teken hen niet kunnen bijten,’ zegt Miezamplie.
Alois schatert het uit.
‘Dat zijn boerka’s! Die dienen niet om teken tegen te houden. Een boerka is een kledingstuk.’
‘Wat een gekke mode. Geef mij maar mijn heksenplunje.’ Alois kijkt bedenkelijk naar Miezamplie’s rare kleren, maar hij zegt er maar niets van.
‘Ik ben bang voor teken,’ zucht Miezamplie.
Ze vertelt Alois wat ze erover heeft gelezen in het zwarte magieboek.
‘We kunnen ze niet betoveren omdat ze zo klein zijn en omdat we ze niet kunnen zien.’

‘Dat moet toch lukken als je de bladeren doorzoekt met een loep,’ zegt Alois.

‘Een loep?’

‘Een vergrootglas. Je ziet er alles groter mee.’

‘Waar kan ik dat vinden?’

Alois heeft er eentje in zijn rommelhok.

‘Je mag het lenen,’ zegt hij en hij houdt het glas voor zijn linkeroog.

Miezamplie gilt het uit.

‘Je hebt een reuzenoog!’ roept ze.

Daar moeten ze allebei hard om lachen.

Miezamplie vertelt over trollen en wat ze erover las in het zwarte magieboek.

‘Trollen zijn sprookjesverzinsels,’ lacht Alois.

‘Heksen bestaan en trollen bestaan ook. Jullie mensen geloven nergens in,’ sist Miezamplie.

‘Haal dan een trol in je tuin,’ stelt Alois voor.

‘Dat zal Teekla nooit toelaten. Trollen zijn heel gemeen,’ zucht Miezamplie.

‘Maar ze verdelgen wel teken,’ grapt Alois.

‘Ik probeer het met het vergrootglas,’ zegt Miezamplie.

Ze geeft Alois een knuffel en vliegt terug naar het heksenbos.

04

Miezamplie vindt een oplossing

Miezamplie schrikt. De deur van haar huis staat wagenwijd open.

‘Heksenpietse, ik vergat mijn deur te sluiten. Hopelijk ligt het zwarte magieboek er nog.’

De heks loopt met een bang hart naar binnen. Gelukkig ligt het boek nog op tafel, opengeslagen op dezelfde bladzijde.

Ze klapt het dicht en verstopt het in haar geheime bergplaats. Daarna schopt ze haar schoenen in een hoek en loopt naar buiten.

Even later kruipt ze op haar knieën tussen de bladeren en speurt met het vergrootglas naar teken.

Ze vindt spinnen en kevers, maar geen teek. Het duurt lang voor ze een zwarte stip ontdekt. Ze bekijkt hem nauwkeurig door het vergrootglas. Ze ziet piepkleine pootjes.

‘Hebbes! Je laatste uur is geslagen,’ juicht ze. Ze geeft de teek een mep en kruipt dan speurend verder.

De avond valt en Miezamplie is nog steeds bezig.

‘Wil je graag een tekenbeet?’ Daar is Deeprie weer.

‘Nee, ik mep ze dood,’ antwoordt Miezamplie.

‘Een voor een? Dan ben je volgende herfst nog bezig,’ lacht Deeprie haar uit.

‘Heb jij een beter idee?’

‘Je kunt kousen en schoenen aandoen, een trui met lange mouwen dragen, een muts opzetten, handschoenen aantrekken. Of je kunt je in een harnas wringen,’ lacht Deeprie en ze loopt verder. Pineute huppelt achter haar aan.

‘Pineute, we blijven op de verharde weg, hier is het veilig om je avondplas te doen,’ gebiedt Deeprie.

Het wordt donker en Miezamplie loopt zenuwachtig naar binnen.

‘Deeprie heeft gelijk, met het vergrootglas kan ik seizoenen bezig blijven en dan is mijn tuin nog niet teekvrij.’ Ze trekt haar kleren uit, doet haar pyjama aan en haalt het zwarte magieboek uit haar geheime plaats. Ze kruipt ermee bij het haardvuur.

Ze herleest alles nog een keer en dan opeens ... weet ze wat te doen.

‘Als er morgen zon is, maak ik me onzichtbaar, geen teek die me dan nog kan bijten,’ lacht ze.

Ze schrijft het toverwoord visiebleir op een stukje papier, en kruipt in bed.

De volgende ochtend staat ze vroeg op. De zon is al op, het is prachtig herfstweer.

De heks neemt een stevig ontbijt want ze vermoedt dat, als ze onzichtbaar is, ze niet zal kunnen eten. Vlug ook even plassen, want misschien lukt dat niet als je onzichtbaar bent.

Miezamplie is er klaar voor. Ze gaat voor de spiegel staan en leest het toverwoord op het papiertje: 'Visibleir.' Ze staat nog steeds voor de spiegel, maar ze ziet zichzelf niet meer.
'Gelukt, ik ben verdwenen!'

Ze huppelt naar buiten, schept met haar handen bladeren en gooit die de lucht in. Dolle pret.
'Pak me dan, als je kan,' roept ze naar de teken.
Haar stem is ook verdwenen, ze praat, ze roept, ze lacht, maar ze hoort niks. Ze trekt er zich niets van aan, en rolt tussen de bladeren. Zalig!
Miezamplie gaat zo op in haar spel dat ze niet merkt dat Deeprie haar huis binnenkomt.
'Hallo Miezamplie, waar zit je?' roept ze.
Er komt geen antwoord.
Deeprie kijkt het huis rond en ziet het zwarte magieboek op de sofa liggen.
'Als Teekla hoort dat Miezamplie dat boek laat rondslingeren, zal het er stuiven. Ze verdient het gepest te worden. Altijd Pineute meesleuren in haar domme spelletjes ... Ik neem het boek mee. Laat Miezamplie er maar naar zoeken tot ze gek wordt.'
Als Deeprie wil vertrekken, ziet ze een briefje onder de spiegel liggen.
'Visibleir,' leest ze stil. 'Nee maar! Miezamplie heeft zich omgetoverd! Maar in wat? Ik herken het toverwoord, ik moet het ooit ook gebruikt hebben.'
Koortsachtig bladert Deeprie in het boek.

‘Visiebleir: je onzichtbaar maken.’

Deeprie herinnert zich dat ze zich ooit eens onzichtbaar maakte bij Marjol in de tuin. Ze voelt zich ineens niet meer op haar gemak. Misschien bespiedt Miezamplie haar op dit eigenste moment wel. Deeprie holt het huis uit en schrikt nog harder want Marjol komt aangevlogen. Deeprie verstoppt het boek vlug onder haar trui.

Ze zwaait en roept: ‘Hoi, dag Marjol. Miezamplie is niet thuis, je kunt beter Teekla opzoeken.’

Marjol gelooft Deeprie en keert om. Wanneer ze hoog boven de tuin van Miezamplie hangt, kijkt ze naar beneden. Dan houdt ze haar bezem in bedwang. Er dwarrelen bladeren heen en weer en omhoog in de tuin en dat terwijl er geen zuchtje wind is.

Gek, denkt ze en ze vliegt verder naar het huis van heks Teekla.

05

Waar is Miezamplie?

Marjol klopt op de deur bij Teekla en loopt vlug naar binnen.

‘Geen belet?’ vraagt ze.

‘Kom erin,’ lacht Teekla. ‘Het is een tijdje geleden dat ik je zag.’

‘Is Miezamplie er?’

‘Ik denk dat ze thuis is en druk bezig is met lezen. De wonderen zijn de wereld nog niet uit.’

‘Ze is niet thuis. Misschien is ze even naar Alois, het is herfstvakantie,’ lacht Marjol.

Teekla glimlacht: ‘Ze zal bij haar vriend te weten willen komen hoe ze teken kan verdelgen. Deeprie heeft haar bang gemaakt voor dat ongedierte.’

Marjol knikt.

‘Als Deeprie iemands pret kan bederven, zal ze het niet laten, ze is nog geen haar veranderd.’

‘Eigenlijk ben ik er niet zo gerust in,’ zucht Teekla.

‘Waarover maak je je zorgen?’